

MEVCUD-VÜCUD (çok hususî, enfüsî)

Hakikatı bulmanın içsel âlemindeki alameti nedir?

Dış aleminde hakikatı bulduğuna alamet → Risale-i Nur, Kur'an, Peygamber asm, namaz, Kur'an okumaktır.

İç aleminde alamet nedir?

Hakikatı bulduğunda, gördüğünde → kalbinden ve sıfatlarından geçer.

Yani hakikatı bulduğuna delil o anda, bulduğun anda, lezzet ve lahutî lezzetlerle olursun.

Yani hakikatı bulduğuna alamet → seni senden eder, acayip lahutî bir lezzete gark olursun. Benliğin kaybolur. Hiç bir şey duymazsın, görmezsin. Varlık adına bir şey hissetmezsin.

Nasıl desem, boşlukta gibi ama haz ve huzur kaplamıştır. Her şey yok olmuştur. **O an; hakikat anıdır.**

Bütün görüntüler, fikirler, yani varlık anlayışların yok olup, zevke gark olma anıdır. İşte o andır ki, hakikatbîn olmuşsun, hakikatı bulmuşsun demektir.

Bütün mevcudlar yok olup, vücut bulmuştur.

Bu kainat; elma, armut, deniz, dağ, insanın bedeni → hepsi mevcuddur.

İnsan kainatı tefekkür ederek, mevcudat vücut buluyor.

Bu hale eskiler yani eski büyük zatlar, ehl-i tasavvufçular → Vecd hali dediler.

Vücut seni de almışsa, ortada kimse kalmamış demektir. Sen de o anda yok olmuşsun ya, o anda hiç bir şey yok ya...

Kainat mevcuddur. İnsan ile anlam kazanırsa, insanda vücut bulur. Kainat insanda vücut bulursa, insan ne olur? → Allah'ın icraatına şahid olur. Allah'ın icraatına şahid olmak → şehid olmaktır.

Bu mevcudat ve vücudun bütünlüğünün kaynağına da → Vacib-ül Vücut denilir.

Elma, armut, deniz, dağlar, bedenimize mevcud denilir. Bunları tefekkür eden insan, hakikatı bulduğu anda → vücut buluyor.

Mevcud + Vücut bulan sen → kaynağına Vacib-ül Vücut denilir.

Bu hâlet-i ruhiyesiyle insan, o vücut bulduğu anda → O'na bakar, Allah'a bakar.

O an; “*iyyakene'budu ve iyya kenestain*” anıdır.

Şu halet-i ruhiyeye şahid olan, Allah'ın mevcudatını tefekkür ederek, mevcudat aleminde vücut bulursa, insanda ortaya çıkan hâlete → vecd veya lezzet-i mukaddese, lezzet-i ruhaniye olur.

Senin vücudun ortadan kalkıyor, mevcudluğun kalkıyor. Bu sefer senden senin yaratılmana, Allah'ın ef'al-i İlahiyesine şahid oluyorsun.

Bu bir hâlet-i ruhiyedir. O halet-i ruhiye devam etmez, andır. **O ana şahid olan insan → şehid olmuş demektir.**

Şahid olan → Şehid olur. Âlimin şehidliği budur. Şehidin kanı, âlimin mürekkebi sırrı. Yani o şehidi yetiştiren âlimdir. Alimin şehidliği, kendisini ortadan kaldırdığı, ortadan kalktığı andır. Buna şahid olursa, şehid oluyor. “*Subhaneke ya Şehid, tealeyte ya Şahid, ecirna minennar bi afvike ya Rahman*” → bu haletleri şefaathçi yaparak, cehennemden sığınıyoruz.

Bu halette iken, kişiden zaman ve mekan kalkmış olur. Bu halet ne demek, altyapısı nedir? Kişiden zaman ve mekan kalkmış olur ki, buna şehid oldu denilir. Zaman ve mekan kalktığı için, şehid oluyor.

Hani zahirî askerler şehid oluyor ya, buna zahirî şehidlik denir, yani zahirî adamlar, insanlar niye şehid oluyor? başka bir şey hesabına kendini feda ediyor. Zahirî şehid olan, yani **şehid demek şu: bura ile orası aynı oldu**. Niye askerlikte şehid ölümü tatmıyor? Çünkü **o anda alem-i gayb ile alem-i şehadeti beraber yaşıyor**. Ölüme şahid olmadığı için, şehid oldu. Yani burada orayı yaşadığı için, şehid oldu.

Batınî şehid olan ise, ki alimler, burada orayı, an be an yaşıyor.

Mesela İmam-ı Rabbanî Hz., Bediüzzaman Hz. An be an orayı, alem-i gaybı, burada yaşıyor.

Zahirî şehid bir an orayı burada yaşar, şehid olur. Alim ise, hayatın içerisi o şehidin şahid olduklarıyla doludur.

Sanki asker ile alim arasındaki durum, sanki okyanustan bir damla. Heyhat!

Eğer bu vecd, yani şahidlikte yok olursa ki, bu da Allah-u alem → mi'raç oluyor.

Vecd anı, yani şehidlikte yok olursa şehid, o an → mi'raçtır. Sanki gören için habere gerek yoktur. Haber vermek, gaybda olan içindir. (Mi'raçta olana "sen mi'raçtasın" diye haber verilmez, o biliyor zaten). Adam buna şahidse, şehid olmuştur → o da mi'racıdır.

Tasavvufta Vecd denilirken o ana, hakikat mesleğinde ise şöyle deniliyor (Risale-i Nur'da): "Vücuduna itimad edersen, ademe düşersin. Vücuduna kıymet vermek fikrindeysen, o vücudundan senin elinde ancak bir nokta kalabilir."

Bu halet-i ruhiyede yok olan insan → vücut bulur.

Vücut bulmak ne demek? **Mevcudun ortadan kalktığı an ki, o anda Ene'de Allah, taayyün ve teşahhus ediyor** ki, Şualar 9 da: "iyyakene'budu ve iyyakenestain" deme hakkını kazanıyorsun, diyebilen → mi'raçtır.

Kainat, şecere-i hilkat → hepsi mevcuttur. Ehl-i tasavvuf Vedud ismine mazhariyeti noktasında şöyle demiş Mektubat 19 da: "Mevcudatın pencereleriyle, Vacib-ul Vücut'a bakıyorlar". Dikkat et buraya. Vedud ismine mazhariyeti noktasında, mevcudatın pencereleriyle → Vacib-ul Vücuda bakıyorlar. **Bakan + bakılan +ve alet.** Mevcudatın pencelereleri...

Ehl-i hakikat Nurcuları ise ne yapar? Vacib-ul Vücuda bakma yerine → **Ene'sinde Allah'ın taayyün ve teşahhusuna şahid oluyorlar** (Şualar 9).

Tasavvufta: bakan + baktığı vesile + bakılan yer.

Ehl-i hakikat ise: Âyine-i ruhunun arkasındaki Ene'de, Vacib-ul Vücudun taayyün ve teşahhusuna şahid olup, şehid oluyorlar.

Bir şeyin vücudunun bir hakikatı dimağda, bir başka hakikat meratibi vicdanda, bir başka hakikat meratibi kalbinde, bir başka meratibi ise ruhunda bulunur.

Bu hakikatlar, insanı saran elbiseler gibidir ki, bunlara giydirilmiş.

20.Sözde İbrahim as'a şöyle diyor. Tevhide o kadar ileri gitmiş ki, o bir halete dönüşmüş. "Ona o haleti vermişim" diyor. İbrahim as'a o haleti verince, o halet İbrahim as'ın bedenini ve elbisesini de sardığı için, bedeni ile beraber elbisesini de yakmadı. Hâlet. Bu hâlet ile cehennem haram oluyor, yakmaz. Bu hâleti kazananlara selam olsun.

Üstad: "Ruhuna iman libasını giydir" diyor.

Senin mevcudiyetini ortadan kaldıran vücut. Sen mevcudun, ortadan kalktığı zaman, vücut buluyorsun. Vücut bulma hâlet-i ruhiyesi → o anda alemde huzur var, başka bir şey yok.

Huzur demek, hazır olan Zatın sende uyandırdığı hâlet-i ruhiyedir. Hazır olduğu için sende huzur oluyor.

Zaten her şeyin ortadan kalkmasıyla vücut bulunabilir. İnsan mevcuda baktığında, kendi varlığını bunlara giydirir.

İnsan, dağlara, denizlere, elmaya baktığı zaman, bu mevcudata kendi haletini, fikriyatını, hissiyatını eşyaya giydirir, öyle görür. Dolayısıyla kendisine bir pencere açılmış olur.

Elmaya, dağlara baktığı zaman kendi fikriyatı (dimağ), kendi hissiyatı (kalb), kendi haleti (ruh) → o elmaya giydirir. Ne olur o zaman? O elma, pencere olur. Elma ne oluyor? Kendine ayna oluyor. Oradan bakıyor. Elmadan bakıyor gibi gözükürken, aslında elmaya giydirilen halet-i ruhiyenle bakıyorsun.

Adeta vücut; bir şeyin hakikatını elde etmektir. Vücut; bir şeyin hakikatının bir meratibini elde etmektir.

Allah'ın bir zatî sıfatı var, bir sübutî sıfatı var.

Sübutî sıfat: Sem, Basar, Kelam, İlim, İrade, Kudret, Hayat

Zatî sıfat: Vücut, Beka, Vahdaniyet, Muhalefet-un lil havadis, Kıyam-ı binnefs, Kıdem, Tekvin

Allah'ın zatî sıfatında Vücut var. Bu mevcudat, o vücut ile mevcuddur. Bu mevcudatı geriye döndürürse, varlığa doğru taşırırsa, vücut bulur insan.

Üstad "*kendine vücut rengi verme!*" niye, çünkü sen vücut değilsin, mevcudsun. Anlamlandırırırsan, vücut bulursun.

Vücut adeta, bir şeyin hakikatını elde etmektir. Sanki daha önce yitiğini bularak elde etmektir. Sanki bu hakikatı bulduğun zaman, niye vecd ve huzur oluyor? Çünkü bu hakikat senin yitiğindi, kaybettiğindi. İnsan kaybettiği değerli bir şeyi bulduğu zaman sevinmez mi? Kaybettiğini bulduğu zaman, yitiğini bulduğu zaman sevindiği gibi, hakikatı bulunca sevinmesi, **sanki senelerce kaybetmiş aradığı bir şeyi, kendinin bir şeyini, kendini, kendini bulmaktır → Vücut**. Yitiğini bularak bulması.

Vücut mertebesi, şuhud mertebesinden üstündür. Sakın ha! 25.Söz'de geçer: Bir dalgıç var, lambası yok, el yordamıyla batmış bir gemiden hazine çıkartıyor. El yordamıyla yuvarlak veya uzun bir çubuk bulur. Çıkar dışarıya, der ki "*hazine hep budur*". Ama projektörle, lambayla dalan, geminin her tarafına bakar. Burada yuvarlak var, burada çubuk var, burada üçgen var, der. İnsan kendi şuhuduna talib olursa, nakıs insandır. **Sakın şuhuduna güvenme.**

İnsan vücut kazanırsa, vahye tabi olursa, bu şuhuddan üstündür. Üzerindedir insanın vücut bulması. Vücut, şuhudundan büyüktür.

Bu nimet-i İlahiyeye mazhar olanlar için, işaretler ve ibareler ortadan kalkar. Duydun mu bunu? Bu nimet-i İlahiyeye mazhar olanlar için- hani Allah'ın vücuduna işaretler ya bu elma, armut, deniz veya onu anlatan manalar- bunlar artık ortadan kalkar. Zira vücut bulan zaten Vücut'un huzurunda hazır olmuş ve icraatına şahid olmuştur.

Vücut bulan kişi, Allah'ın ef'al-i İlahiyesinin, yani ilimden kudrete, kudretten ilime yani alem-i gaybdan alem-i şهادete, alem-i şهادetten alem-i gayba, yani sönüp yanan ampul gibi (ama sen onu hep yanıyor sanırsın). Bir insan düşün, bunu fark etmiş. İlimden kudrete, kudretten ilime geçişleri görüyor. Fark etmiş insan, bu nimet-i İlahiyesine mazhar olmuş insan, yani Allah'ın ef'al-i İlahiyesine şahid oluyor demektir. **Kendi bedensel yaratılmasına da şahid olup seyrediyor gibi, haletler yaşıyor demektir.**

Yani hâşâ, tahayyül-ü küfür küfür olmadığı gibi, tefekkür-ü küfür dahi küfür değildir sırrınca, Allah dese ki Ene'ye (ruh mahluktur, ruhda değilsin), o BEN diyen Ene'ye: *"Gel, burada yanımda dur. Sen bütün alemin çekirdeğisin. Arş, Kürs, Cennet, Cehennem, hepsinin çekirdeğisin, çünkü sen, Nur-u Muhammedî'nin asm timsal-i misalisin. O cihetle ağacın sonunda meyvesin ama meyvenin içindeki çekirdeğin itibarıyla ağacın başındaki çekirdek gibisin. Ey kulum, gel yanıma. Sen ve Ben varız. Başka hiç kimse yok. Bu Arş-ı azam, Levh-i mahfuz, Cennet, Cehennem, Cebrail, Mikail, İsrail, Azrail...yaratılmasına şahid ol. **Senden seni yaratıyorum, seyret.**"*

O hâlet-i ruhiyesine kadar çıkıyor ki, bu Fena-yı mutlak der. Bu Sikke-i Tasdik-i Gaybi 149 da Üstad Geylani için *"Fena-yı mutlak, o za"* diyor. Bu makama çıkmış, **bu mi'raçtır! Kalben ve ruhen.**

İşte Allah'ın bu ef'al-i İlahiyesine şahid olan insan → Akrebiyet-i İlahiye ortaya çıkmış ve kendi bedeninin yaratılmasına da şahid olup, şöyle düşün: gözünü kapat. Karaciğer, böbrek, dalağın yaratılıyor an be an. Sen buna şahid misin gibi, şahid olmak haleti gibi Arşın, Kürsün yaratılmasına da şahid olma halet-i ruhiyesi oluyor. Bu halet-i ruhiyenin anları → Vücut'dur, Vücut buluyorsun.

O vücut bulma anı → şehid oluyorsun, çünkü şahidsin. Şahid olan, şehid oluyor.

Öyle bir makam-ı âlâya çıkar ki insan, kendinden kendisinin yaratılmasına şahid oluyor.

Dolayısıyla Cenab-ı Hakk'ın HAK ismine şahid oluyor.

Bu makamın tuzağı: Kendi keşfine itimad etmesidir.

En istikametli şehidlik: Kur'anın, Sünnetin ve asrın imamlarının şerh ve izah ettikleri gibidir ve onların kelimalarına kanaat etmektir.

Varta, tuzak, ayak kayması → tam da buradadır. Kur'an'a, Sünnete, asrın imamlarının kelimasına ve ifadelerine kanaat etmemektir.

Allah bu bahtiyar, nimet-i İlahiyesine mazhar olanlardan eylesin, amin!

06.11.2018

Hasan Akar

nurdarsi.com